

متن پرسش

با عرض سلام و احترام خدمت شما استاد ارجمند: ان شاءالله امسال بنده قصد دارم که در کنکور دکتری شرکت کنم و ادامه تحصیل بدهم؛ ولی از این بابت بسیار می‌ترسم که اگر در این مقطع پذیرفته شوم و مشغول و درگیر دروس و مباحث این مقطع بشوم، نکند خدایی نکرده، آن حس خداجویی و درواقع آن میل و شوق و توفیق در عبادات از بنده سلب شود. چرا که اولاً رشته بنده رشته ای غیر دینی است (ریاضی محض، گرایش هندسه) که فعالیت در این رشته مستلزم صرف زمان زیادی از شبانه روز به کارهای عمیق ذهنی و فکری (و البته غیر الهی) می‌باشد، از طرفی بحمدالله و با توفیق و عنایات خدای سبحان و ائمه معصومین علیهم السلام، الان حدود یکسال می‌شود که بنده عاصی، کمی به خودم آمدم و خصوصاً از طریق مطالعه در احوال و آثار عرفای واصل به ویژه حضرت علامه طهرانی (ره)، همچنین با مطالعه کتاب شریف «لقاءالله» جناب میرزا جواد آقا ملکی تبریزی (ره) حس کردم که باید حرکتی در راستای تهذیب نفس و حرکت به سوی آنچه که حضرت حق می‌پسندد انجام دهم و باز هم به لطف خداوند متعال، تا حدودی توفیق پیدا شد که گامهای کوچکی برداشته شود... [لذا فقط از این بابت می‌ترسم که یک وقت نکند که شیاطین و نفس اماره، از طریق مشغول کردنم به این مادیات و کثرات و دروس غیر الهی، مرا از راه به در کنند و خدایی نکرده نه تنها سیر بنده متوقف شود، بلکه عقب گرد هم کند. الان چند روزی هست که تردید دارم و دو دل هستم که آیا ادامه تحصیل بدهم، یا اینکه به کاری ساده تر مشغول شوم تا ذهن بنده را خیلی درگیر نکند؟ (بسیار متشکرم از وقتی که می‌گذارید و پاسخ های راهگشایی که می‌فرمایید).

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بستگی به خودتان دارد که خود را چون اقیانوسی بدانید که در جهان جدید با هویت دینی- اسلامی حاضر می‌شوید و لذا اقیانوسی خواهد بود که هرچند بعضی رودهای گل‌آلود به آن وارد شوند، آن را گل‌آلود نمی‌کنند. موفق باشید